

Scénář k rozhlasové reportáži:

Jiřina Sýkorová

**„Teprve v tom roce 89 jsme jako nadechli volně a doufali a čekali, že to bude lepší...
a taky bylo.“**

Zpracovali: Matyáš Smolík, Alžběta Sedláková a Mikuláš Dvořák, pod vedením Mgr. Pavla Sedláčka, MBA

- 1. Jiřina Sýkorová se narodila v Plánici v roce 1933. Když byla malá, její otec byl v odboji proti nacistům. Jednoho večera k nim do domu vtrhly jednotky SS a hledaly schované zbraně. Otec Jiřiny byl vystrašený, protože měl ukrytý revolver ve skřínce.**

**Paní Jiřiny otec v sokolském kroji
(paní Jiřina napravo od otce)**

Maminka v toaletce měla krabici a v tej krabici otec měl ten revolver, ale nahoře bylo jmelí. Velká kytka jmelí. Jestli víte, když na Vánoce někomu přejete štěstí, tak mu dáte jmelí. Maminka to jmelí nevyhodila, dala ho tadyhle na tu krabičku. Vypadá to docela neuvěřitelně, voni tuto skříňku otevřeli, tam bylo to položené jmelí a tu skříňku zase zavřeli.

- 2. Vzpomínky na válku má Jiřina Sýkorová hlavně z Nepomuku u Plzně, kde prožila dětství. Na konci války vedla tímto městem demarkační čára, při které se setkala americká a sovětská vojska. Podle Jiřiny bylo toto setkání dvou armád úžasné a velmi přátelské.**

To byl ohromnej moment radosti, protože opravdu, jak ten americkej generál, tak ten ruskej se prostě pozdravili, se tam ty armády a ty vojáci objímali. Takže to bylo opravdu ohromně pro lidi uvolnění, že to byl pro nás skutečnej konec války.

- 3. Vojáci se s místními velmi spřátelili, obzvlášť s děvčaty...**

Děvčata, tedy který, tenkrát nebyly zábavy, nechodilo se tančit, nebyla společnost, tak tady prostě ty holky řeknu, a byly v krojích a to, a prostě tančilo se tam do rána a já jsem měla sestřenic, byla výborná švadlena, a ta si tam prostě, no seznámila, prostě, Američani chytli, každěj nákou dívku a tam se bavili a tančili a tenhleten Američan s ní jako teda asi trochu začal chodit a můj otec ho pozval k nám, no bylo to velmi příjemný a von ji přemlouval, jo, byl z Kalifornie, aby s ním odjela do Ameriky.

- 4. S nastupujícím komunistickým režimem nastaly ale další těžké časy. V 50. letech, když začaly represe, Jiřina Sýkorová studovala na obchodní akademii v Karlových Varech.**

Když třeba jsme maturovali v roce 52, tak jsme si tančili, učili jsme se polonézu z Rusalky a když jsme si to nacvičili, tak přišlo rozhodnutí od ředitele školy, že nic takovýho nelze, že budeme maturovat ve svazáckejch košilích a prostě sukni. Čili už ta etapa těch 50. let byla tak drastická, že prakticky všechno bylo nalinkováno a podle toho jsme teda museli žít.

- 5. Největší šok pak pro ni přišel v srpnu roku 1968. Sovětská vojska, která na konci války vítala jako osvoboditele, teď obsadila Československo.**

Ráno brzy vedle soused, kterej vedle nás bydlel, zazvonil a můj muž šel otevřít a von říkal: „Honem, rychle, podívej se, obsazujou nás Rusové!“ A můj muž se vrátil a říkal: „Soused se asi zbláznil, tohle mi řek.“ A já jsem šla a pustila jsem rádio a říkala jsem: „Ne, honem, rychle otevři to okno, on se nezbláznil!“ A ty tanky skutečně, bydleli jsme v Praze v Karlíně na Hlavní třídě, už normálně jeli do města.

- 6. Ještě toho dne jela do práce, kde dostala volno. Spolu s dalšími lidmi vyšla do ulic a snažila se s vojáky bavit.**

Ve všech ulicích byli lidi, a kde ty tanky zastavili, protože opravdu jich bylo tolik, že jel jeden za druhým, tak jsme normálně naskákali na ty tanky a snažili jsme se s těma vojákama bavit.

- 7. Když pak v roce 1989 přicházela změna, Jiřina Sýkorová se zúčastnila téměř každé demonstrace. Na té nejdůležitější, která se konala na Albertově, ale chyběla...**

Na Albertově jsem nebyla, je to perlička, ten den u nás byli malíři a malovali. Malovali jsme byt a voni ti mládenci říkali: „Ale my skončíme brzy, my teďko jedeme na tu manifestaci.“ A jeli na ten Albertov.

Přestože Jiřina Sýkorová prožila velkou část života ve dvou totalitních režimech, dokázala zachovat chladnou hlavu a svobodné myšlení.